

Nr 144.

Av herr **Lindhagen**, om vidtagande av åtgärder för åstadkommande av samarbete mellan Sverige, Danmark, Finland och Norge på strafflagstiftningens område.

I en föregående motion (nr 142) har erinrats om den aktuella betydelsen just nu av ett nordiskt samarbete i vidsträckt omfattning på lagstiftningens olika områden.

Ett sådant lagstiftningsområde synes också *straffrätten* vara. Det vilar numera något universellt över strafflagarna och några speciella nationella inslag i olika länder synas icke där vara tillmätta något betydande utrymme. För närvarande arbetar i Sverige en särskild sakkunnig, professor Thyren, stödd numera av en kommitté, på utarbetandet av ett fullständigt lagförslag. Arbetet går tydligen framåt, men det går långsamt fram och tiden för dess avslutande kan knappast överskådas. När den tiden kommer är det kanske föråldrat. Mot själva detta lagstiftningsarbets grundtankar, åtminstone de ursprungliga, hava redan nu mycket olika meningar gjort sig gällande. Det har således mot detsamma erinrats, att det byggde för mycket på lagen och för litet på det konstanta i strafflagarnas historia, nämligen vandrigen mot allt större humanitet i utövningen av samhällenas straffrätt. Undertecknad för sin del utvecklade denna synpunkt närmare i en motion vid 1917 års riksdag (nr 19 inom andra kammaren).

I Danmark åter gavs uppdraget att utarbeta ett förslag till ny strafflag åt professor Torp, som lärer åstadkommit ett sådant förslag på jämförelsevis kort tid. Nu är även där en kommitté sysselsatt med att granska förslaget, vilket enligt vad det uppgivits lär vara till skillnad från de första svenska uppslagen mera byggt på evangelium.

Finland har en strafflag av 1889. Av alla strafflagar lär densamma vara mest lik den svenska, men såsom åtskilligt yngre har den tillägnat

sig en del så kallade moderniseringar. Några avsikter att söka åstadkomma en ny strafflag har från finskt håll ännu icke givit sig till känna. Den norska strafflagen av 1892 anses vara ett teoretiskt mästerverk men får i sin praktik icke samma lovord. En del detaljreformer till densamma lära vara å bane.

Det måste väl nu kunna med fog betraktas såsom ett stort spektakel, att icke ett danskt och svenskt samarbete på detta område äger rum. Detta destomera, som i mycket olika grundsatser utan några rimliga skäl påstås göra sig gällande. Det svenska arbetet med vittgående utsikter till ett långt förhållande skulle säkerligen genom en samverkan för en i möjligaste mån lika lydande strafflagstiftning befruktas. I varje fall gälla här de synpunkter, som i annan motion (nr 142) lagts på det nordiska lagstiftningsarbetet i allmänhet. Även med Finland ligger det som sagt påfallande nära att också inleda förhandlingar och i åtskilligt kanske även numera med Norge.

Det hemställas alltså:

att riksdagen ville anhålla, att regeringen måtte inleda underhandlingar med Danmark, Finland och Norge om ett eventullt samarbete på strafflagstiftningens område mellan Sverige och dessa länder eller åtminstone ett eller två av dem.

Stockholm den 22 januari 1920.

Carl Lindhagen.
